

Във мокра калъ, изъ влаженъ мжхъ,
Катъ нѣкой крътъ едва поемашъ дѣхъ.
Приятна, хубава игра!
У тебе докторъ още не умря.

ФАУСТЪ.

Разбирашъ ли, що сили млади
Животътъ въ тая самота ми даде?
О, малко само ти да би разбралъ,
Катъ всѣки дяволъ би ми завидялъ!

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Да, наслаждения неземни!
Въ калъта на пещери подземни,
И по небе и по земя да плувашъ!
И като нѣкой богъ да се надувашъ,
Въ прѣстѣта съсъ радость да се ровишъ.
И цѣлий свѣтъ съ духа си да доловишъ,
Въвъ горда мощъ не знамъ отъ що да се опивашъ,
Въвъ всичко сладостно да се разливашъ,
Човѣшкото въвъ себе да убивашъ,
И всички висши мисли пакъ — (съ единъ жестъ)
Да спржтъ — не бива да ти кажа какъ.

ФАУСТЪ.

Пфи, скотъ!

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Не ви е туй по воля;
Моралътъ ваше право е отколя,
Да се не казва туй прѣдъ чиститѣ уши,
Коего не забравятъ чиститѣ души.
И тѣй, отъ менъ му се харизва
Съ по нѣкой лъжа да се облизва.
Но дълго той не може да изтрай.